

Kapitola desátá.

Pokojná oběť

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Hebrejské slovo přeložené, jako pokojná oběť pochází od kmenového slova, které znamená doplnit, vyrovnat čeho se nedostává, zaplatit náhradu. Popisuje stav, kde jsou nedorozumění vysvětlena a špatné věci napraveny a kde převládá spokojenost. Pokojné oběti byly používány při každé příležitosti, které vyžadovaly vděčnost, radost a také učinění slibu. Byly to oběti příjemné vůně, stejně jako oběti zápalné a přídatné. Byly vyjádřením smíření mezi obětujícím člověkem a Bohem a také vděčnosti za mnohá požehnání, která Bůh lidem dává.

Při výběru pokojné oběti nebyl obětující omezován ve volbě. Mohl použít býčka, ovci, jehně, nebo kozla, mužského, nebo ženského pohlaví. Oběť ovšem musela být bez vady.

Leviticus 22:21 Když někdo chce přinést Hospodinu obětní hod pokojné oběti jako splnění zvláštního slibu či jako dobrovolnou oběť ze skotu nebo bravu, bude to zvíře bez vady, abyste došli zalíbení; nebude na něm žádná vada.

Více se o tom můžeme dočíst v knize **Leviticus 3:1–17**, ale to zde všechno číst nebudeme.

Když byla pokojná oběť předložena jako oběť dobrovolná, nemusela být úplně bez vady.

Leviticus 22:23 Býka nebo ovci s příliš dlouhými či zakrslými končetinami můžeš obětovat jako dobrovolnou oběť, ale jako splnění slibu nenajde zalíbení.

Zápalná oběť vyjadřovala zasvěcení ze strany obětujícího. Přídatná oběť poukazovala na závislost obětujícího na Bohu ve všech aspektech života a zodpovědnost správcovství. Pokojná oběť vyjadřovala chválu člověka za obdrženou milost a požehnání.

Společná hostina.

Oběti ve Starém zákoně byly ztělesněním modlitby. Slučovaly v sobě víru a skutky, modlitbu a víru. Ve své celistvosti vyjadřovaly vztah a potřebu člověka žít s Bohem. Pokojné oběti byly oběti společenství s Bohem. Zápalné oběti byly na oltáři zcela spáleny a žádná část z nich nebyla snědena. Přídatné oběti byly zčásti spáleny na oltáři a zčásti snědeny. Pokojné oběti byly rozděleny mezi Bohem, knězem a obětujícím. Větší část byla dána obětujícímu a jeho rodině. To, co patřilo Bohu, bylo na oltáři spáleno.

Leviticus 3:14–17 ¹⁴Z ní přinese svůj obětní dar jako ohnivou oběť Hospodinu: tuk pokrývající vnitřnosti a všechny tuk, který je na vnitřnostech, ¹⁵obě ledviny a tuk, který je na nich a na slabínách, a jaterní lalok, který odstraní s ledvinami. ¹⁶Kněz je bude obětovat na oltáři jako pokrm ohnivé oběti, příjemnou vůni. Všechnen tuk patří Hospodinu. ¹⁷To je věčné ustanovení pro vaše generace ve všech vašich sídlech: nebudete jíst žádný tuk a žádnou krev.

Kněz obdržel hrud' a kýtu.

Leviticus 7:33–34 ³³Tomu ze synů Áronových, kdo přináší krev pokojné oběti a tuk, tomu bude patřit jako podíl pravá kýta. ³⁴Neboť hrudí z mávané oběti a kýtu z daru pozdvihování jsem vzal synům Izraele z jejich obětních hodů pokojné oběti a dal jsem je knězi Áronovi a jeho synům jako věčný příděl od synů Izraele.

Zbytek patřil obětujícímu, který mohl pozvat čisté osoby, aby se s ním podíleli na jídle. Vše muselo být snědeno ve stejný den.

Leviticus 7:16–21 ¹⁶Jestliže je jeho obětním darem slíbená nebo dobrovolná oběť, sní se v den, kdy přinese svou oběť, a to, co z ní zbude, se sní druhého dne. ¹⁷To, co z masa obětního hodu zbude do třetího dne, se spálí ohněm. ¹⁸Jestliže by přece někdo jedl z masa obětního hodu jeho pokojné oběti třetího dne, ten, kdo ji přinesl, nenalezne zalíbení, nepřičte se mu k dobru, bude to znehodnocené a ten, kdo by z ní jedl, ponese svou vinu. ¹⁹Maso, které se dotklo čehokoliv nečistého, se nebude jíst, spálí se ohněm. Co se týče masa, každý, kdo je čistý, smí jíst maso. ²⁰Člověk, který by jedl maso z obětního hodu pokojné oběti patřící Hospodinu, a jeho nečistota byla na něm, takový člověk ať je vyhlazen ze svého lidu. ²¹Když by se člověk dotkl čehokoliv nečistého, lidské nečistoty nebo nečistého zvířete či čehokoliv nečistého hodného opovržení, a jedl by z masa obětního hodu pokojné oběti patřící Hospodinu, takový člověk ať je vyhlazen ze svého lidu.

Nekvašené koláče zadělané olejem, oplatky a smažené koláče, byly součástí oběti. K tomu byl přidán kvašený chléb. Část byla nejdříve předložena Hospodinu, jako oběť vzhůru - pozdvižení a pak dána knězi, jako jeho podíl.

Leviticus 7:11–13 ¹¹Toto je zákon o obětním hodu pokojné oběti, který se přináší Hospodinu. ¹²Jestliže ho přináší jako oběť díky, přinese spolu s obětí díky bochníky nekvašených chlebů namísené s olejem a placky nekvašených chlebů pomazané olejem a jemnou mouku smaženou jako bochníky namísené s olejem. ¹³Vedle bochníků přinese jako svůj obětní dar kvašený chléb, spolu s obětí díky své pokojné oběti.

Tento celý obřad znázorňoval společnou bohoslužbu, které se zúčastnil kněz, lidé a Bůh u Jeho stolu. Byla to radostná příležitost, kde všichni společně děkovali Bohu a velebili jej za Jeho milost.

Upotřebení kvasu v pokojné oběti je příznačné. Běžně nebyl kvas dovolen při žádné oběti. Výjimkou byla oběť prvotin.

Leviticus 2:12 Můžete je přinést Hospodinu jako obětní dar z prvotin, ale nepřijdou na oltář jako příjemná vůně.

Nesměly přijít na oltář. V tomto případě však byly předloženy Hospodinu, jako oběť vzhůru pozdvižení a pak dány knězi, který je pokropil krví.

Leviticus 7:13–14 ¹³Vedle bochníků přinese jako svůj obětní dar kvašený chléb, spolu s obětí díky své pokojné oběti. ¹⁴Přinese z něj vždy jeden z každého obětního daru jako dar pozdvihování Hospodinu. Bude to patřit knězi, který kropil krví pokojné oběti.

V případě prvotin představoval kvas člověka, který přinášel oběť Bohu poprvé. Musel přijít k Bohu takový, jaký byl. Ale směl to udělat pouze poprvé.

V pokojné oběti je přikázán chléb kvašený i nekvašený. Nekvašený chléb reprezentuje Boha, který je bez hříchu, zatímco kvašený chléb reprezentuje nedokonalého člověka, kterého ale Bůh přijímá.

Ámos 4:5 Palte oběti díky z kvašeného, vyhlašujte dobrovolné oběti, rozhlašujte je! Vždyť to jste si zamilovali, synové Izraele, je výrok Panovníka Hospodina.

V knize **Leviticus 7:15** se dočteme: **Maso oběti díky jeho pokojné oběti se sní v den jeho obětního daru; neponechá se z něj nic do rána.**

To, že se z obětního daru nemá ponechat nic do rána bylo nejen částečné zdravotní opatření, ale člověk se měl o tento obětní dar podělit i s jinými.

Deuteronomium 12:17–19 ¹⁷Ve svých branách nesmíš jíst desátek ze svého obilí, z nového vína a oleje ani z prvorozených ze svého skotu a bravu, jakékoliv slíbené oběti, které jsi slíbil, ani dobrovolné oběti či dary pozdvihování tvých rukou. ¹⁸Ale jez je před Hospodinem, svým Bohem, jenom na místě, které Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí – ty i tvůj syn, tvá dcera, tvůj otrok, tvá otrokyně i Lévijec, který je ve tvých branách, a raduj se před Hospodinem, svým Bohem, ze všeho zisku svých rukou. ¹⁹Měj se na pozoru, abys nezanedbával Léviyce po všechny dny, které budeš žít ve své zemi.

Jak jsme již zmínili, pokojná oběť musela být ve většině případů snědena ve stejný den a musela být sdílena s jinými. Musela být jedena před Hospodinem a účastníci se měli veselit. Byla to radostná společenská hostina a tím se lišila od ostatních obětí.

Přísahy – sliby.

Pokojná oběť byla někdy učiněna, díky slibu, který obětující z nějakého zvláštního důvodu štěstí, nebo něčeho radostného, co očekával, učinil. Mohl Hospodinu zaslíbit sebe sama, svou ženu, nebo děti, dobytek, nebo dům a pozemky.

O tom pojednává celá dvacátá sedmá kapitola knihy Leviticus. Tímto způsobem byl Hospodinu zaslíben například Samuel.

1. Samuel 1:11 Učinila slib. Řekla: Hospodine zástupů, jestliže opravdu pohlédneš na soužení své otrokyně a vzpomeneš na mě, nezapomeneš na svou otrokyni a dáš své otrokyni mužského potomka, dám ho Hospodinu pro všechny dny jeho života a břitva nepřijde na jeho hlavu.

Pokud šlo o osoby, mohl být slib zpravidla vyplacen, nebo koupen zpět za pevnou cenu, kterou mohli kněží upravit, když se jednalo o velmi chudého člověka.

Leviticus 27:1–8 ¹Hospodin promluvil k Mojžíšovi: ²Promluv k synům Izraele a řekni jim: Když někdo učiní zvláštní slib a zasvětili Hospodinu duše podle tvého výměru, ³bude tvůj výměr tento: za muže ve věku od dvaceti let do věku šedesáti let bude tvůj výměr padesát šekelů stříbra podle šekelu svatyně; ⁴pokud je to žena, bude tvůj výměr třicet šekelů. ⁵Pokud je ve věku od pěti let do dvaceti let, bude tvůj výměr za muže dvacet šekelů a za ženu deset šekelů. ⁶Pokud je ve věku od měsíce do pěti let, bude tvůj výměr za muže pět šekelů stříbra a za ženu bude tvůj výměr tři šekely stříbra. ⁷Pokud je ve věku od šedesáti let výše, bude tvůj výměr za muže patnáct šekelů a za ženu deset šekelů. ⁸Pokud je zchudlý a nestačí na tvůj výměr, postaví ho před kněze a kněz mu vyměří jeho zasvěcení. Kněz mu vyměří podle toho, na co stačí prostředky toho, kdo učinil slib.

Když se slib týkal zvířete, vhodného pro oběť, nemohl být vyplacen. Když se někdo pokusil vyměnit zvíře za jiné, byly obětovány obě.

Leviticus 27:9–10 ⁹Pokud je to zvíře, které se přináší Hospodinu jako obětní dar, všechno, co se z něj dává Hospodinu, bude svaté. ¹⁰Nenahradí ho ani ho nezamění dobré za špatné ani špatné za dobré. Pokud by přece zaměnil zvíře za zvíře, bude svaté to první i vyměněné.

Když bylo zvíře nečisté, měl za ně kněz určit částku. Mohlo být vyplacené tak, že se přidala pětina odhadní ceny.

Leviticus 27:11–13 ¹¹Pokud je to jakékoliv zvíře nečisté, které se nepřináší jako obětní dar Hospodinu, postaví to zvíře před kněze ¹²a kněz to vyměří, jestli je dobré či špatné. Jak to kněz vyměří, tak to bude. ¹³Pokud by ho chtěl vykoupit, přidá k výměru jednu pětinu.

Bůh jasně stanovil zásadu, že nemůže být obětováno nic, co Mu už náleží. Mezi to patřili např. prvorození.

Leviticus 27:26–27 ²⁶Avšak prvorozené ze zvířat, které jako prvorozené patří Hospodinu, nikdo nemůže zasvětit; ať býk či ovce, patří Hospodinu. ²⁷Pokud je to z nečistého zvířete, může být vykoupeno podle tvého výměru a přidá se k tomu pětina. Pokud nebude vykoupeno, prodá se podle tvého výměru.

Dále desátek.

Leviticus 27:30–34 ³⁰Celý desátek země, ať ze semena země či z ovoce stromů, patří Hospodinu. Je to svatá věc pro Hospodina. ³¹Pokud by někdo chtěl vykoupit něco ze svého desátku, přidá k tomu pětinu. ³²Celý desátek ze skotu a bravu, všechno, co prochází pod pastýřskou holí, každý desátý bude svatou věcí pro Hospodina. ³³Nebude se zkoumat, jestli je dobrý či špatný, ani ho nezamění. Pokud by jej přece zaměnil, bude svatý ten první i vyměněný. Nemůže být vykoupeno. ³⁴Toto jsou příkazy, které dal Hospodin Mojžíšovi pro syny Izraele na hoře Sínaj.

A jiné věci již Bohu zasvěcené.

Leviticus 27:28–29 ²⁸Avšak nic zasvěceného zkáže, co někdo zasvětil zkáže pro Hospodina, nic z toho, co někdo má, ať člověk, zvíře či pole jeho vlastnictví, nebude moci být prodáno ani vykoupeno. Cokoliv zasvěcené zkáže je nejsvětější věcí pro Hospodina. ²⁹Nikdo z lidí zasvěcených zkáže, nebude moci být vykoupen; jistě bude usmrcen.

Někteří lidé mají negativní postoj k přísahám. Ale Bůh s přísahami počítal. V knize Kazatel 5:5 se dočteme, že je lepší nic neslibovat, než slib učinit a pak za nesplněný slib platit.

Kazatel 5:5 Nedovol svým ústům, aby sváděla tvé tělo ke hříchu, a neříkej v přítomnosti anděla, že to bylo nedopatření. Proč se má Bůh hněvat na to, co říkáš, a zničit dílo tvých rukou?

Deuteronomium 23:21–22 ²¹Od cizince můžeš brát úrok, ale od svého bratra úrok neber, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal při všem podnikání tvých rukou v zemi, do které jdeš, abys ji obsadil. ²²Když učiníš slib Hospodinu, svému Bohu, neváhej ho splnit, neboť Hospodin, tvůj Bůh, ho od tebe jistě vyžádá a byl by na tobě hřích.

Když už člověk učiní slib, měl by ho také dodržet.

Numeri 30:3 Jestliže muž učiní slib Hospodinu či složí přísahu, že bere na sebe závazek, ať nezruší své slovo; splní vše, co vyšlo z jeho úst.

To od něj Bůh právem očekává.

Bůh si přeje, aby jeho lid byl čestný a spolehlivý. Přeje si, aby plnil svoje sliby. Člověk, který je nespolehlivý, např. ve svém obchodním jednání, není pravým křesťanem. Nikdo nemůže

zrušit svoje slovo a přitom se dovolávat Boží přízně. V očích nebes je každý člověk, který neplatí svoje dluhy, nečestný. Každý křesťan musí držet svoje slovo.

To, že ve světě fungují věci jinak, by pro křesťana nemělo být měřítkem. A přece je mezi námi tolik porušených manželských, křestních a jiných slibů a závazků. Závazky se ruší, smlouvy se neuznávají, dohody se porušují. Sám Kristus položil otázku, zda nalezne víru na zemi, když se vrátí.

Lukáš 18:8 Pravím vám, že se jich rychle zastane. Jen až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?

V době konce, kdy všude vládne zmatek, nedůvěra a podvod, bude mít Bůh svůj lid, který je věrný svému slovu a není úskočný a nelže. Na otázku danou v **Žalmu 15:1–5** ¹Hospodine, kdo bude hostem ve tvém stanu? Kdo bude přebývat na tvé Svaté hoře? nalézáme odpověď: ²Ten kdo žije bezúhonně a mluví pravdu, ³kdo nepomlouvá, nečiní svému druhovi zlo a nekydá na svého blízkého hanu, ⁴pohrdá ve svých očích zavrženíhodným, váží si však těch, kdo se bojí Hospodina. Odpřisáhl-li něco ke své škodě, nezmění to; ⁵své peníze nedává na lichvu, úplatek proti nevinnému nepřijímá. Kdo takto jedná, nepohne se až navěky.

Jedna z podmínek jak může člověk bydlet v Boží Svatyni je, když nastane situace, že přísahá ke své vlastní škodě. Člověk může např. souhlasit s prodejem něčeho a poté, co se s kupcem dohodne, obdrží lepší nabídku. Pokud je opravdovým křesťanem, dodrží dané slovo. To je velká příležitost pro církve demonstrovat křesťanské hodnoty v bezbožném světě.

Římanům 8:19, 22 ¹⁹Vždyť celé tvorstvo toužebně vyhlíží a očekává zjevení Božích synů ²²Víme přece, že celé tvorstvo až dodnes společně sténá a pracuje k porodu.

Zjevení 14:12, 5 ¹²Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru. ⁵V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony.

Jakub 5:12 Především nepřisahaňte, moji bratři, ani při nebi, ani při zemi, ani žádnou jinou přísahou. Vaše ‚ano‘ ať je ‚ano‘ a ‚ne‘ ať je ‚ne‘, abyste nepropadli soudu.

Usmířen s Bohem.

Jak jsme již dříve zmínili, na pokojné oběti měli účast Bůh, kněz a lidé. Byla to společná hostina, konaná na půdě chrámu, kde se lid a kněží sešli v radostném společenství. Byla to slavnost radosti, že je mír. Většinou jí předcházely oběť za hřích a oběť zápalná. Došlo ke smíření, byla kropena krev, bylo zajištěno odpuštění a bylo dáno ujištění o ospravedlnění. Na oslavu toho, pozval obětující člověk své příbuzné, služebníky a také levity, aby s ním jedli.

Deuteronomium 12:17–18 ¹⁷Ve svých branách nesmíš jíst desátek ze svého obilí, z nového vína a oleje ani z prvorozených ze svého skotu a bravu, jakékoliv slíbené oběti, které jsi slíbil, ani dobrovolné oběti či dary pozdvihování tvých rukou. ¹⁸Ale jez je před Hospodinem, svým Bohem, jenom na místě, které Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí ty i tvůj syn, tvá dcera, tvůj otrok, tvá otrokyně i Lévijec, který je ve tvých branách, a raduj se před Hospodinem, svým Bohem, ze všeho zisku svých rukou.

A tak celá rodina slavila pokoj, který byl nastolen mezi Bohem a člověkem a lidmi navzájem.

Římanům 5:1 Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Efeským 2:14 Neboť on je náš pokoj; on oboje učinil jedním a zbořil rozdělující hradbu, ve svém těle zrušil nepřátelství.

Římanům 5:2, 11 ²Skrze něho jsme [vírou] získali přístup k této milosti, v níž stojíme a chlubíme se nadějí Boží slávy. ¹¹A nejen to, chlubíme se také Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsme nyní přijali usmíření.

To vše vyjadřuje radost z náboženství. Dnes mnozí křesťané žijí spíše ve stínu kříže, než ve světle kříže. Mnozí mají pocit, že mít radost a štěstí, smát se nevinným smíchem, je něco špatného. Zdá se, jako by na svých ramenech nesli tíži světa. Zdá se jim, že trávit čas něčím, co přináší radost, je něco nenáboženského a ztráta času. Jsou dobrými křesťany, ale nejsou šťastni. Kdyby byli současníky a následovníky Krista, tak by s nelibostí nesli to, že Kristus šel na svatbu v Káni Galilejské. Divili by se, že Ježíš jí a pije s hříšníky. Byli by jako učedníci Jana Křtitele. Postili by se a modlili.

Lukáš 5:29–35 ²⁹Lévi mu připravil ve svém domě velkou hostinu. Byl tam veliký zástup celníků i jiných, kteří s nimi byli u stolu. ³⁰Farizeové a jejich učitelé Zákona reptali na jeho učedníky a říkali: „Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ ³¹Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, nýbrž nemocní. ³²Nepřišel jsem povolovat spravedlivé, ale hříšné k pokání.“ ³³Oni mu pak řekli: „Janovi učedníci se často postí a konají modlitby, stejně i učedníci farizeů; tvoji však jedí a pijí.“ ³⁴Ježíš jim řekl: „Můžete přinutit svatebčany, aby se postili, dokud je ženich s nimi?“ ³⁵Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom v oněch dnech se budou postit“.

To vše je napsáno s plným přihlédnutím v době, ve které žijeme. Jestliže byla kdy doba, kdy vážnost a střídmost by měly vyznačovat naši práci, tak je to nyní. Vzhledem k blížící se krizi, by měli křesťané žít svatým a zbožným životem. Každá nevážnost a lehkomyšlnost, by měla být odložena. Velké události jsou před námi. Není času zabývat se nepodstatnými věcmi. Ježíš je skoro ve dveřích.

Radost v Kristu.

Všechny tyto okolnosti by však neměly být příčinou, abychom ztráceli z očí skutečnost, že jsme děti Krále vesmíru, že nám byly naše hříchy odpuštěny a že máme právo být šťastní a radovat se. Boží dílo musí být sice dokončeno a my se toho máme zúčastnit, ale nakonec je to Bůh, který své dílo dokončí.

Mnozí mluví a jednají, jako by to byli oni, kteří mají dílo ukončit, jako by vše záviselo na nich. Zdá se, že se domnívají, že nesou odpovědnost za dílo. Věří, že Bůh jim sice pomáhá, ale je ve skutečnosti na nich, aby práci dokonali. Dokonce i ve svých modlitbách připomínají Bohu, co by měl činit. Jsou plní strachu, že by mohl zapomenout na některé věci, které mají na srdci. Jsou to dobří, úzkostliví křesťané, kteří se snaží vždy jednat správně, ale nedovedou uvalit břemeno na Hospodina. Vše možně se snaží nést břemeno sami, vzdychají pod jeho tíhou, ale jsou rozhodnutí nepovolit. Lopotí se a konají mnoho dobrého. Jsou to hodnotní pracovníci a Bůh je velmi miluje. Ze svého křesťanství se ale moc neradují. Jsou to takové Marty, které se namáhají a pracují. Pohlížejí káravě na Marie, které nedělají to, co ony a přednášejí své stížnosti Hospodinu. Nechápu, že se Kristus zastává Marie, zatímco ony si myslí, že by je měl pokárat. Marty pracují, ale nejsou šťastné. Myslí si, že by všichni měli být, jako ony.

Lukáš 10:38–42 ³⁸[Stalo se,] když šli dále, že vešel do jedné vesnice. Někjaká žena jménem Marta jej přijala [do svého domu]. ³⁹Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila k Pánovým nohám a poslouchala jeho slovo. ⁴⁰Ale Marta měla plno práce s obsluhováním. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit

samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže! ⁴¹Pán jí odpověděl: ‚Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, ⁴²jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat‘.

Stejné ponaučení je zdůrazněno v příběhu o marnotratném synu. Starší syn tvrdil, že nikdy neudělal nic špatného. Vždyť těžce pracoval a nemařil čas hodováním a hýřením. Nyní, když se ale jeho mladší bratr, který utratil svůj podíl hýřivým životem, vrátil domů, byl rozhněván a nechtěl jít k hostině vyhlášené na jeho počest. Nepomohlo ani to, že k němu otec přišel a prosil ho, aby na hostinu šel. On ale svého otce pokáral.

Lukáš 15:30 Když však přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s nevěstkami, zabil jsi mu tučné tele.

Otec mu laskavě odpověděl.

Lukáš 15:32 Avšak bylo proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a ožil, ztratil se, a byl nalezen.

My nevíme, jak tento příběh skončil. Šel na hostinu, nebo ne. Poslední obrázek o něm máme, že stojí zlostně venku před domem. Můžeme jen doufat, že činil pokání a šel na hostinu.

Křesťané by měli být šťastní lidé i uprostřed nejvážnějších událostí. Jejich hříchy jsou jim odpuštěny a mají pokoj s Bohem. Jsou ospravedlněni, posvěceni, spaseni. Bůh jim vložil novou píseň do jejich úst. Jsou dětmi nejvyššího a mají radost, že jejich Nebeský Otec je miluje.

Mnozí ale nemají ve svých srdcích pokoj s Bohem. Zapomínají na své dědictví.

Jan 14:27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé.

Přesto jsou srdce mnohých znepokojena. Bojí se a dělají si starosti. Někdo, koho milují je tzv. mimo ohradu a oni se ze všech sil snaží ho do té ohrady pomocí svých modliteb dostat. Modlí se a lopotí dnem i nocí. Kdyby někdo mohl být spasen skrze skutky někoho jiného, jsou rozhodnutí, že to učiní. Modlí se o záchranu svých blízkých tak usilovně, jako by Bůh potřeboval pobízet. Když se pak jejich drazí obrátí, jsou šťastni. Teprve teď si mohou odpočinout. Jejich dílo je vykonáno.

Uvědomují si takoví lidé vůbec, že Bůh má na obrácení jejich milovaných mnohem víc zájmů, než oni sami? Napadne je, že již dávno před tím, než se začali modlit a tak usilovně pracovat, Bůh už pracoval na jejich záchraně. Spíš, než Mu připomínat, co má dělat, by měli uznat, že dílo spásy člověka závisí na Bohu a oni mají pracovat společně s ním. Když si toto uvědomíme, dostaví se klid. To neznamená, že máme pracovat a dělat méně, ale mění to důraz. Modlíme se s důvěrou, že Bůh skutečně pracuje na záchraně lidí. Budeme se modlit více, než kdy jindy, ale odpovědnost ponecháme na Bohu.

Mnoho našich modliteb a práce se zakládá na nevěře. Jako Abakuk si myslíme, že Bůh nedělá, co by měl.

Abakuk 1:2–4 ²Jak dlouho mám, Hospodine, křičet o pomoc, a ty neslyšíš, volat k tobě: Násilí! a ty nepomůžeš? ³Proč mi ukazuješ zlo a hledíš na trápení? Zkáza a násilí je přede mnou, trvá spor a pozvedá se svár. ⁴Proto je zákon ochromen a právo nikdy nepronikne, protože ničema obklíčuje spravedlivého, proto pronikne právo pokřivené.

Jako bychom Mu to museli připomínat. Namísto, abychom měli důvěru v Boží moudrost a Jeho moc, bereme břemeno na sebe. Ale když se dostaví důvěra v to, že Bůh zasahuje do lidských životů, že činí vše, co je možné, aby zachránil co nejvíce lidí, bude naší hlavní starostí poznat Jeho vůli. Přitom se dostaví jistota, pokoj a klid. Naše práce a modlitby budou prací a modlitbami důvěry. Pokoj naplní naše nitro a dostaví se štěstí a radost a klid. Naučili jsme se sedět u Ježíšových nohou. Zatímco Marta ještě pracuje a nařiká, Marie naslouchá slovům života. Pochopila, co potřebuje.

Jan 6:29 Ježíš jim odpověděl: ‚Toto je ten Boží skutek: abyste věřili v toho, kterého on poslal‘.

Jan 14:27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé.

V době, kdy Kristus vyslovil tato slova, blížilo se Jeho ukřižování. Ale On nezakolísal. Jeho srdce bylo naplněno pokojem a jistotou. Znal Toho, na kterého spoléhal. Vírou Kristus zvítězil. Stejný pokoj odkazuje i nám. Znamená to jednotu s Otcem, bratrství, společenství, radost, klid, víru, naději a lásku.